

Full diocesà

6 de març del 2016

p5 – Celebració del Dia del Seminari 2016

p6 i p7 – Per què ens costa confessar-nos?

Total condemna dels abusos

Nota episcopal. Davant les denúncies d'abusos a menors en alguns centres educatius de Catalunya, de titularitat catòlica, que s'han fet públiques recentment, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense reiterem la nostra total condemna de qualsevol abús, de qualsevol tipus, comès contra un infant o un menor d'edat. El papa Francesc, com els seus immediats predecessors, ha repetit diverses vegades aquesta condemna i ha manifestat la seva proximitat a les víctimes. En comunió plena amb ell, ens comprometem a lluitar contra aquesta plaga que destrueix tantes infanteses.

Les normes de l'Església són clares. Ens demanen d'actuar amb rapidesa i decisió davant les denúncies, garantir la transparència i actuar amb tolerància zero. Entre altres mesures, seguint les indicacions de la Santa Seu, s'han d'apartar cautelament de les seves funcions les persones acusades i oferir tota la col·laboració a l'acció de la justícia i a les autoritats civils. L'Església ofereix tot el seu suport, atenció, escolta i acompanyament a les víctimes dels abusos, fins i tot en el cas de delictes que poden estar prescrits penalment [...].

Constatem que els Germans Maristes i altres institucions realitzen una tasca social i educativa amb centenars d'obres arreu del món i sempre s'han dedicat a l'atenció i a la promoció dels infants. Les diòcesis amb seu a Catalunya ens hem beneficiat de la seva tasca. El treball de les comunitats educatives, dels mestres i educadors, i dels pares i mares que fan confiança a aquestes escoles, no pot quedar qüestionat per aquests casos que tots deplorem i condemnem. De la mateixa manera, l'extensa xarxa d'institucions educatives que l'Església posa al servei de les famílies del país, creiem que no pot ser sotmesa a una permanent sospita.

La prevenció dels abusos als menors és una qüestió molt greu que afecta l'àmbit escolar, però també afecta altres institucions educatives, de lleure, així com l'àmbit familiar. Totes les administracions, agents socials i institucions hem de comprometre'ns en una acció efectiva que comporti una gran regeneració ètica i moral de la nostra societat.

«Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat»

Diümenge IV de quaresma / Cicle C

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

(5,9a.10-12)

Salm responsorial

Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

(5,17-21)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca. Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta.

Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors. I se n'anà a trobar el seu pare. »Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu. Però el pare digué als criats: Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat. I es posaren a celebrar-ho. »Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras. El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras? El pare li contestà: Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat.»

(15,1-3.11-32)

«Ja el donàvem per perdut i l'hem trobat»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

7 dilluns

—Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs (*203)
Isaïes 65,17-21 / Salm 29 /
Joan 4,43-54

8 dimarts

—Sant Joan de Déu, religiós
(1495-1550)
Exequiel 47,1-9.12 / Salm 45 /
Joan 5,1-3.5-16

9 dimecres

—Santa Francesca Romana, religiosa
(1384-1440)
—Sant Pacià, bisbe (*390)
—Sant Candi, màrtir
Isaïes 49,8-15 / Salm 144 /
Joan 5,17-30

10 dijous

—Sant Simplicí, màrtir (*483)
Èxode 32,7-14 / Salm 105 /
Joan 5,31-47

11 divendres

—Santa Òria, verge (*1070)
—Sant Eutimi, bisbe (*840)
Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 /
Joan 7,1-2.10.14.25-30

12 dissabte

—Sant Teòfan, monjo (*817)
Jeremies 11,18-20 / Salm 7 /
Joan 7,40-53

13 diumenge V de Quaresma / Cicle C

—Sant Roderic, màrtir (*857)
—Sant Ramir, monjo (*554)
Isaïes 43,16-21 / Salm 125 /
Filipencs 3,8-14 / Joan 8,1-11

Ferits i reconciliats. El caràcter ineludible de l'amor.

Josep Molist i Rifà, prev.

Els ornaments rosats del celebrant i la decoració floral de l'altar en consonància amb l'antífona «Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu», donen la tonalitat litúrgica a la *Dominica Laetare*, un oasi enmig de la santa Quaresma. No és casual que la primera lectura ens situï en el moment en què el poble d'Israel celebra la primera Pasqua ja en el país de Canaan, menjant productes autòctons a l'oasi de Jericó.

L'anomenada paràbola del fill pròdig o del Pare misericordiós —tal com li agradava anomenar-la al biblista Joachim Jeremias—, a partir d'un motiu típic i recurrent en la literatura veterotestamentària, el dels dos germans, ens posa davant de l'home (Adam) que s'ha allunyat interiorment del món de Déu. La genialitat de la narració no dissimula la dificultat de les relacions humanes. El fill gran només veu la injustícia i no es fa càrrec del trasbals que ha viscut el germà petit, mentre que el Pare —figura central de la narració— surt a l'encontre de tots dos germans.

La paternitat associada i fundada en la misericòrdia divina es configura com un potencial de l'existència reconciliada de l'home. Malgrat les fractures i ferides produïdes per l'ús egoista de la llibertat, l'horitzó últim constituït per la força ineludible de l'amor garanteix la possibilitat de reconciliació dels homes (segona lectura). La festa, presentada com a desenllaç de l'episodi, es converteix —com a paràbola— en el nou horitzó de la realitat vital dels qui han perdut l'esperança. Els Pares de l'Església veieren en el banquet la imatge de la festa de la fe, de l'Eucaristia festiva, que és anticipació del convit etern.

La imatge

**El retorn del fill pròdig (1667-70).
Murillo. National Gallery of Art
(Washington).**

Aquell fill que marxa de casa i es malgasta el seu patrimoni és imatge de l'home de tots els temps quan s'aparta de Déu. Però, encara que ell reconeix que no mereix la dignitat de fill, es troba amb el Pare que es manté fidel a la seva paternitat. L'amor del Pare retorna la dignitat al fill i l'acull content a casa.

Visita pastoral a l'arxiprestat del Ter-Collsabra

Joan Casas i Griera, prev.

Sant Feliu de Torelló

El 25 d'octubre del 2015 es va fer la primera visita de l'arxiprestat. El senyor bisbe fou rebut a l'església pel senyor r, Mn. Joan Torra. La missa estacional, molt bonica, ben preparada i catequèticament perfecta. S'administraren els sagraments de la iniciació cristiana a una noia filla de pare marroquí, provinent del món musulmà, i això és excepcional. Després del baptisme, confirmació i eucaristia, Mn. Joan Torra va beneir el seu matrimoni a Rocaprevera. Tenen dues filletes que, amb ulls oberts com unes taronges, assistiren a totes dues cerimònies.

A la tarda, a Rocaprevera, hi hagué la trobada amb els responsables de les diverses entitats parroquials, molt engrescades. El rector n'anava presentant els components segons les diferents àrees: els qui estant al servei

de la comunió, a l'entorn de la paraula i de la formació, de la missió, sagraments i litúrgia.

En les festes principals de Torelló es fa la retransmissió de la missa per internet, bonic exemple d'una església en sortida, com ens demana el papa Francesc. Càritas compta amb uns seixanta voluntaris i ajuda les famílies necessitades. La parròquia és present en el setmanari *Torelló* i la ràdio local. El bisbe agrai tot aquest treball i acabà demanant l'esperit missioner en el «tu a tu».

Santa Maria de Corcó (o l'Esquirol)

Missa vespertina amb 13 confirmacions. El senyor bisbe va visitar el casal dels avis amb el senyor rector, Mn. Paul Badibanga. Bella celebració de Tots Sants, amb confirmació ben preparada. Sermó encoratjador. Agraïments i castanyada popular.

Notícies Breus

Activitats dels missioners de la misericòrdia

Setmana del 14 al 18 de març, a les 19,30, els missioners de la misericòrdia enviats pel Papa predicaran a la catedral de Vic. Durant aquests dies també visitaran la presó de Lledoners, predicaran en monestirs de vida contemplativa, escoles, etc.

Els dies 21, Dilluns Sant, a Santa Maria d'Igualada; 22, Dimarts Sant, a la catedral de Vic; 23, Dimecres Sant, a la Seu de Manresa. Tots aquests dies a les 8 del vespre predicaran dins la celebració penitencial i administraran el sagrament del perdó.

Concert solidari

Càritas Diocesana

Dissabte vinent, 12 de març, a les nou del vespre tindrà lloc a l'església de Sant Domènec de Vic un concert solidari a benefici de Càritas Diocesana.

L'orquestra Unesco de Barcelona, amb Mercè Sanchís a l'orgue i Pau Bordas com a baix, interpretarà diverses peces de Bach i Haendel.

Informació, venda d'entrades i donatius a: www.musicasolidaria.org.

La Ruta de la Seda: de Marco Polo als nostres temps

Uzbekistan
Del 9 al 18 de juny de 2016

Hi ha llocs que es componen de fragments de la història. La Ruta de la Seda no va ser només un sender comercial entre països des del segle IX al XIX, al segle XIX-XX. Les alforjes dels cavalls o els desplaçaments amb camells portaven mercaderies i coneixement, però també el saber dels pobles. «El viatge del Museu d'Art i Història de l'Uzbekistan per descobrir el que va ser el punt de comunicació d'Àsia i Europa i el que va donar a Marco Polo com l'explorador i el mercader més conegut. Aquest país de l'Àsia Central guarda testimonis de la ruta més antiga amb Samarkanda, Buhara i Hiva. Un viatge per veure i viure el coneixement, les voltes i la cultura.

Mov

Viatge a l'Uzbekistan

En aquest nou viatge, previst per al juny del 2016, coneixerem l'Uzbekistan i les seves ciutats, importants artèries de la Ruta de la Seda. Hi ha llocs que es componen de trepitjades de la història. La Ruta de la Seda no va ser solament un sender comercial entre països, amb les alforges dels cavalls o els desplaçaments amb camells pels deserts, sinó també una via per a transmetre el saber dels pobles.

Arriba el Dia del Seminari

Mn. Jaume Casamitjana, rector del Seminari de Vic

Diumenge vinent se celebra el Dia del Seminari, que tradicionalment es vincula a la festa de Sant Josep (patró dels seminaris) o al diumenge més pròxim. En aquesta ocasió, la celebració s'avança al 13 de març per tal que no coincideixi amb el diumenge de Rams. El lema triat enguany és «Enviats a reconciliar», amb motiu de l'Any Sant de la Misericòrdia.

Certament, és una jornada on el Seminari es fa més present a les nostres parròquies, atès que les vocacions són fruit de tota l'Església i un do de Déu per a tots nosaltres. És per aquest motiu que volem agrair la vostra pregària fidel, especialment a les comunitats parroquials amb els seus pastors, i a les comunitats de vida consagrada, perquè es manifesta així la sol·licitud del Poble de Déu per les vocacions, tan necessàries i urgents en el moment actual. Sens dubte, el Dia del Seminari fa més visible la pregària de tota la diòcesi (que no ha defallir durant tot l'any) per demanar a l'Amo dels sembrats que enviï treballadors a segar-los.

Finalment, també volem agrair la generosa col·laboració econòmica anual, que es visibilitza en la col·lecta d'aquesta

jornada. La quantitat que es recull es destina íntegrament a les despeses de formació dels seminaristes (que enguany són cinc), així com als costos de manteniment.

Concretament, l'any passat es van recollir 19.551'41 €, una xifra ben considerable que volem agrair explícitament. Aprofitem l'avinentsa per a explicar les despeses que cal sufragar cada any.

Pel que fa a la formació acadèmica, la matrícula dels cursos filosòfics té un cost de 3.020 € per alumne. Així, doncs, aquest curs 2015-2016 s'ha de pagar un total 9.060€ (són tres els seminaristes matriculats). La matrícula dels estudis teològics és de 1.480 € per alumne (s'han de pagar, per tant, 2.960 €). I el cost aquest any del manteniment i funcionament del Seminari Major Interdiocesà és de 8.183 € per seminarista. És per això que volem agrair per endavant la vostra generosa col·laboració en la campanya de diumenge vinent. I per a qui ho desitgi, també us adjuntem el següent número de compte bancari per a fer les aportacions que es creguin oportunes: ES97 2100 0007 8002 0126 4517. Moltes gràcies per la vostra ajuda.

Per què ens costa confessar-nos? Pensaments sobre algunes dificultats

Redacció

La dificultat a entrar dins de nosaltres mateixos

La recepció del sagrament de la reconciliació no vol ser un moment espiritualment traumàtic, d'humiliació davant d'un home, encara que sigui un sacerdot. Déu és el nostre únic jutge i la confessió no és cap tribunal acusador. El sacerdot ha de ser servidor del perdó, administrador del misteri del Déu misericordiós, que té com a missió ajudar a fer present la paraula evangèlica que il·lumina la vida del pecador i l'obre de nou als horitzons d'amor i de fidelitat. La recepció del sagrament ha de ser fruit d'un diàleg que ajudi a aprofundir en la realitat de la vida per a retrobar el camí del bé, de l'amor, del seguiment de Jesucrist, per a ser novament deixebles seus. És un moment de cercar, des de l'obertura sincera de la consciència, la veritat sobre nosaltres mateixos, en relació amb els altres i amb Déu.

De què m'haig de confessar?

Però, de què ens hem de confessar? Són molts els qui creuen que perquè no han robat, no han matat i van a missa, no s'han de confessar de res. Curiosament, els grans sants tenien consciència de ser grans pecadors. És un fet que hi ha un abisme entre l'ideal evangèlic i la realitat de la nostra vida. Una reflexió sobre els deu manaments —que mostren els lí-

mits per sota dels quals les accions deixen de ser humanes—, sobre les obres de misericòrdia i les nostres relacions amb els altres, sobre què, com i quan compartim els nostres béns amb els més necessitats, sobre si som fidels i prou responsables amb els nostres compromisos, sobre la capacitat de perdonar i si complim amb els nostres deures socials, etc., segur que ens ajudarà a descobrir de què hem de demanar perdó.

Acostar-se al sagrament de la reconciliació no significa necessàriament haver ofès greument Déu, sinó que ha de ser principalment un desig de progressar en la vida cristiana i de mantenir una autèntica sensibilitat i delicadesa de consciència, sense caure en els escrúpols, que ens inclina a progressar vers la veritat, l'amor i el bé que és Déu.

El perdó no ens el donem a nosaltres mateixos. Seria una mentida. Si el mal, el pecat són una manca envers Déu, un fracàs en la manera de viure i de respondre al que Déu esperava de la nostra vida, només ell ens pot perdonar. El pecat també és un separar-se dels germans, del bé que estem compromesos a fer com a membres de la comunitat. Per això el sagrament el celebrem en l'Església, que ens retorna a la comunió amb Déu i amb els germans.

La Dita

«Qui sembra amor, recull amistats.»

Sebastià Codina, prev.

Les amistats no neixen pas com els bolets. No neixen per casualitat. Les persones que escampen bondat al seu entorn, fàcilment troben bondat, adeptes i seguidors. El papa Francesc ha encetat una manera humana d'apropar-se a tothom sense fer magarrufes davant de certs comportaments. No arrufa gens el nas, que solem dir. Tenim un sisè sentit: ens adonem que som estimats o rebutjats abans que els altres obrin la boca. Les paraules van precedides dels gestos: calen endins i commouen. Sovint som rebecs i instintivament preferim les marrades que no pas les dreceres. Malgrat tot, la dolcesa de tractes exquisits i la presència de rostres colrats d'afecte i estimació dobleguen els caràcters més caparruts. Sentir-se estimat i afalagat ens fa baixar del burro a corre-cuita.

La dificultat del confessorari i les presses

Hi ha qui té dificultats per a accedir al sagrament a causa de la seva estructura: fer-ho de genolls, darrere d'una reixa, amb veu baixa, amb altres persones que esperen, a vegades sense poder aprofundir en el que es fa, pot dificultar descobrir i viure la riquesa del sagrament, especialment a persones allunyades de la pràctica de confessar-se. Les coses importants demanen un cert temps; no es pot accedir a rebre el sagrament sense una estona de pregària, de reflexió i sense una actitud de penediment.

La participació en les celebracions comunitàries de la penitència, especialment aquests dies de Quaresma i Setmana Santa, pot ajudar molt a rebre el sagrament de la reconciliació. En aquestes celebracions la proclamació de la Paraula de Déu —que s'hauria d'escoltar en totes les celebracions—, l'examen seriós i profund de consciència i els temps de silenci creen un ambient penitencial propici i poden fer més entenedora, participativa i fructífera la recepció del sagrament.

És normal que costi

Moltes persones creuen que totes les

coses que tenen valor són agradables i que si no produeixen satisfacció no valen la pena; al contrari, es deprimeixen, s'angoixen, viuen amb mal humor, ho critiquen tot. És cert que confessar-se no és alguna cosa que desperti gaudi, perquè és demanar a una persona que es qüestioni a si mateix, que declari que es va equivocar, que contradigui les seves decisions, que critiqui les seves pròpies accions i dicotomies, que es posi en mans del Creador. No es pot pretendre que això resulti encantador. És normal que ens costi. Que alguna cosa sigui poc seductora no significa que no valgui la pena fer-la.

Timidesa i orgull

Si la persona és tímida o introvertida, li resultarà pesat haver d'expressar davant un altre la seva intimitat, és a dir, confessar davant el sacerdot els seus pecats. Però no cal negar que moltes vegades el que més impedeix de reconèixer els nostres pecats són l'orgull, la supèrbia, l'autosuficiència, i, per tant, caldrà evitar que ens dominin. Per a això és necessari motivar la humilitat i demanar-la a Déu. També és útil preguntar-se: Per ventura jo sóc tan perfecte que no puc cometre errors?

El do de la indulgència

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Any Sant de la Misericòrdia ens dóna l'oportunitat de rebre el do de la indulgència. (Adonem-nos-en bé: pròpiament no guanyem la indulgència, sinó que rebem el do de la indulgència.) Aquesta és el gran perdó, és el perdo sobre perdó. No en el sentit que el penediment unit al sacrament de la reconciliació no sigui el perdó dels pecats, sinó en el sentit que el Senyor, amb el do de la indulgència, no sols perdona els pecats, sinó que complementa, amb més misericòrdia, el perdó de les penes causades pels pecats. És que la misericòrdia de Déu no té límits. L'Església, amb aquest convenciment, ofereix, des de la seva condició de mare i mitjancera, la misericòrdia divina, com a fruit de la comunió dels sants. Els anys jubilaris, des de segle XIV, són expressió d'aquesta pràctica. El do de la indulgència complementa el perdó del sacrament de la Penitència, amb l'alliberament del nostre cor de tot residu, conseqüència dels nostres pecats, habilitant-lo a obrar amb caritat i alliberant-lo de les penes pròpies del pecat.

Podem rebre el do de la indulgència jubilar de dues maneres, que són complementàries. La primera és fent el pelegrinatge llarg o breu vers la Porta Santa —en la nostra diòcesi, a la catedral—, com a signe de vertadera

conversió. El pas per la Porta Santa ha d'estar unit a la celebració dels sacraments de la Reconciliació i de l'Eucaristia, en el mateix lloc o en un altre; així com també amb la professió de fe i la pregària pel Papa i les intencions que porta en el seu cor per al bé de l'Església i del món sencer. La segona manera per a obrir el cor a la indulgència jubilar és la mateixa pràctica de les obres de misericòrdia. Hem de redescobrir la riquesa de les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Qui és capaç de misericòrdia feta d'obres concretes manifesta que el seu cor és obert a la misericòrdia de Déu i, al mateix temps, es fa, amb el testimoniatge dels signes concrets, testimoni de la misericòrdia de Déu present enmig del món.

La misericòrdia de Déu no té límits

No tinguem recança a rebre la misericòrdia que guareix i allibera. Encara que siguin ben senzills els signes —com passar per la Porta Santa o visitar un malalt—, amb cor d'infants hem d'obrir les mans a rebre el do de Déu. Si guem com Naaman el sirià, que, acceptant el consell de fer la realitat senzilla que se li demanava, va ser guarit de la lepra (cf. 2Re 5,1-14).

